

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1



ΟΤΑΝ ΞΑΝΑΒΡΗΚΕ ΤΙΣ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΤΟΥ, ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα και ο ήλιος του έλουζε το πρόσωπο, ενώ από κάπου κοντά ακουγόταν κελάρυσμα νερού. Το φως έκανε το οπτικό του νεύρο να πονάει και αισθανόταν κάτι σαν παλλόμενη δόνηση που όμως δεν συνοδευόταν από πόνο στη βάση του κρανίου του – μακρινό ακόμη προμήνυμα μιας επερχόμενης ημικρανίας. Κύλησε στο ένα πλάι κι έδωσε ώθηση στο κορμί του για να ανασηκωθεί λίγο, ώσπου βρέθηκε να κάθεται με το κεφάλι στηριγμένο ανάμεσα στα γόνατά του. Πολύ πριν ανοίξει τα μάτια του, είχε νιώσει τον κόσμο να γίνεται ασταθής, λες κι ο ίδιος ο άξονάς του είχε χαλαρώσει και ταλαντευόταν. Μόλις πήρε την πρώτη βαθιά ανάσα αισθάνθηκε σαν κάποιος να έσπρωχνε μια ατσάλινη σφήνα στα πλευρά του, ψηλά στην αριστερή μεριά, όμως βόγκηξε για να εκτονώσει τον πόνο και πίεσε τον εαυτό του να ανοίξει τα μάτια του. Το αριστερό του μάτι πρέπει να ήταν παραμορφωμένο από το πρήξιμο αφού είχε την εντύπωση πως κοιτούσε τον κόσμο μέσα από μια χαραμάδα.

Το πιο πράσινο χορτάρι που είχε ποτέ του αντικρίσει –ένα δάσος από ψηλά και τρυφερά φύλλα χλόης– κατέβαινε ως την όχθη ενός ποταμού. Το νερό κυλούσε διάφανο και γοργό ανάμεσα στα μεγάλα βότσαλα που προεξείχαν από την κοίτη του. Στην απέναντι πλευρά του ποταμού ορθωνόταν μεγαλόπρεπος, γύρω στα τριακόσια μέτρα, ένας βράχος. Στις προεξοχές του φύτρωναν συστάδες πεύκων και ο αέρας ήταν γεμάτος

από την ευωδιά τους και τη γλυκιά γαλήνη του νερού που έρεε ασταμάτητα.

Φορούσε μαύρο παντελόνι και μαύρο σακάκι, κι από μέσα πουκάμισο με γιακά. Το λευκό λινό ύφασμα ήταν πιτσιλισμένο με αίμα. Από το λαιμό του κρεμόταν μια μαύρη γραβάτα δεμένη με πολύ λεπτό κόμπο.

Στην πρώτη του προσπάθεια να σηκωθεί, τα γόνατά του λύγισαν και κάθισε κάτω, αρκετά απότομα ώστε ο πόνος να διαπεράσει σαν δόνηση όλο του το θώρακα. Η δεύτερη όμως προσπάθεια ήταν πετυχημένη και βρέθηκε να στέκεται όρθιος, αν και ασταθής ακόμη, με το έδαφος να μοιάζει κάτω από τα πόδια του σαν κατάστρωμα πλοίου που ταξιδεύει σε θαλασσοταραχή. Γύρισε αργά από την άλλη πλευρά, σέρνοντας τα πόδια του σε διάσταση ώστε να μπορεί να ισορροπεί.

Τώρα το ποτάμι ήταν πίσω του, κι εκείνος στεκόταν στην άκρη ενός ανοιχτού αγρού. Στη μακρινή άκρη του διακρίνονταν μεταλλικές επιφάνειες από κούνιες και τσουλήθρες που έλαμπαν κάτω από έναν δυνατό, μεσημεριάτικο ήλιο.

Γύρω του δεν υπήρχε ψυχή.

Πέρα από το πάρκο, έβλεπε βικτωριανά σπίτια και ακόμη πιο πέρα τα κτίσματα ενός κεντρικού δρόμου. Η πόλη απέναντι απείχε γύρω στο ενάμισι χιλιόμετρο και βρισκόταν στο κέντρο ενός πέτρινου αμφιθεάτρου, που το περιέβαλλαν φυσικά τείχη από βράχο με κοκκινωπές ραβδώσεις. Το ύψος τους θα πρέπει να ήταν αρκετές εκατοντάδες μέτρα. Στις πιο ψηλές, σκιασμένες άκρες των βουνών, υπήρχαν ακόμη χιόνια, όμως κάτω στην κοιλάδα είχε ζέστη, κι ο ουρανός από πάνω είχε ένα βαθυγάλανο χρώμα και καθόλου σύννεφα.

Ο άντρας έφαξε πρώτα τις τσέπες του παντελονιού του, και μετά στο μονόπετο σακάκι του.

Δεν υπήρχε πορτοφόλι. Ούτε χρήματα. Ούτε ταυτότητα. Ούτε κλειδιά. Ούτε κινητό τηλέφωνο.

Μόνο ένας μικρός ελβετικός στρατιωτικός σουγιάς σε μία από τις εσωτερικές τσέπες.

Τη στιγμή που έφτανε στην άλλη πλευρά του πάρκου, στο μυαλό του υπήρχε περισσότερη διαύγεια αλλά και περισσότερη σύγχυση συνάμα, κι εκείνη η παλλόμενη δόνηση στην αυχενική μοίρα της σπονδυλικής του στήλης δεν ήταν πια ανώδυνη.

Γνώριζε έξι πράγματα.

Το όνομα του Προέδρου.

Πώς ήταν το πρόσωπο της μητέρας του, αν και δεν μπορούσε να ανακαλέσει στη μνήμη του ούτε το όνομά της ούτε τον ήχο της φωνής της.

Ότι ήξερε να παίζει πιάνο.

Και να πιλοτάρει ελικόπτερο.

Ότι ήταν τριάντα επτά χρονών.

Και ότι έπρεπε να πάει στο νοσοκομείο.

Πέρα από αυτά τα δεδομένα, ο κόσμος και η δική του θέση μέσα σε αυτόν δεν ήταν κάτι άγνωστο σαν να ήταν τυπωμένα σε ακαταλαβίστικη γλώσσα. Μπορούσε να διαισθανθεί την αλήθεια να ζυγιάζεται μετέωρη στις παρυφές του συνειδητού του, αλλά δεν μπορούσε να φτάσει ως αυτήν.

Άρχισε να ανηφορίζει έναν ήσυχο, κατοικημένο δρόμο, κοιτώντας εξεταστικά τα σταθμευμένα αυτοκίνητα. Μήπως κάποιιο από αυτά ήταν δικό του;

Τα σπίτια που βρίσκονταν το ένα απέναντι στο άλλο ήταν τυποποιημένα, φρεσκοβαμμένα, με τέλειους τετράγωνους κηπάκους καταπράσινης χλόης περιφραγμένους με ξύλινους φράχτες, και το όνομα του κάθε ιδιοκτήτη τυπωμένο με χοντρά λευκά γράμματα στη μία πλευρά του πάντα μαύρου γραμματοκιβωτίου.

Σχεδόν σε κάθε αυλή, έβλεπε έναν ολάνθιστο κήπο, γεμάτο όχι μόνο με άνθη αλλά και με φρούτα και λαχανικά.

Και τα χρώματα, τόσο καθαρά, τόσο ζωντανά.

Έφτασε στη μέση του δεύτερου οικοδομικού τετραγώνου, με το πρόσωπό του να συσπάται. Η σκληρή προσπάθεια που είχε καταβάλει για να περπατήσει τον έκανε να αγκομαχά, και μια σουβλιά ψηλά στην αριστερή του πλευρά τον έκανε να σταματήσει επιτόπου. Ανοίγοντας το σακάκι του, τράβηξε το πουκάμισο έξω από το παντελόνι και το ξεκούμπωσε. Το τραύμα έδειχνε ακόμη χειρότερο απ' όσο το αισθανόταν – σε όλη την αριστερή πλευρά, από πάνω μέχρι κάτω, απλωνόταν ένας σκούρος κόκκινος μώλωπας, με πρηξίματα και με μια λουρίδα κιτρινωπή, στο χρώμα του ίκτερου.

Κάτι τον είχε χτυπήσει. Δυνατά.

Διέτρεξε απαλά με το χέρι του την επιφάνεια του κρανίου του. Ο πονοκέφαλος έκανε αισθητή την παρουσία του, και μάλιστα εκείνη τη στιγμή είχε γίνει πιο έντονος, δεν ψηλάφισε όμως κάποιο σημάδι σοβαρού τραυματισμού πέρα από τη διαπίστωση κάποιας ευαισθησίας στην αριστερή πλευρά.

Κούμπωσε πάλι το πουκάμισό του, έχωσε τις άκρες μέσα στο παντελόνι και εξακολούθησε να ανηφορίζει το δρόμο.

Το πιο εύλογο συμπέρασμα ήταν πως είχε εμπλακεί σε κάποιο ατύχημα.

Ίσως τροχαίο. Ίσως κάποια πτώση. Ίσως να του είχαν επιτεθεί – αυτό θα μπορούσε να εξηγήσει για ποιο λόγο δεν κουβαλούσε πορτοφόλι.

Το πρώτο πράγμα που θα έπρεπε να κάνει ήταν να πάει στην αστυνομία.

Εκτός...

Κι αν είχε κάνει ο ίδιος κάτι που δεν έπρεπε; Αν είχε διαπράξει κάποιο έγκλημα;

Μπορεί να συνέβαινε κάτι τέτοιο;

Ίσως θα έπρεπε να περιμένει ακόμη, να δει αν θα θυμόταν κάτι.

Παρόλο που τίποτα σ' εκείνη την πόλη δεν του φαινόταν έστω και ελάχιστα οικείο, συνειδητοποίησε, καθώς ανηφόριζε το δρόμο παραπατώντας, ότι διάβαζε όλα τα ονόματα στα γραμματοκιβώτια. Να το έκανε, άραγε, για κάποιον υποσυνείδητο λόγο; Μήπως επειδή βαθιά σε κάποια πτυχή της μνήμης του ήξερε πως ένα από εκείνα τα γραμματοκιβώτια θα έπρεπε να έχει το δικό του όνομα τυπωμένο στο πλάι; Και ότι μόλις το έβλεπε όλα θα έμπαιναν στη θέση τους;

Τα κτίρια του κέντρου της πόλης ορθώνονταν επάνω από τα πεύκα αρκετά οικοδομικά τετράγωνα πιο μπροστά, και για πρώτη φορά μπορούσε τώρα να ακούσει το θόρυβο των αυτοκινήτων που έτρεχαν, μακρινές φωνές και το βόμβο από τα συστήματα εξασρισμού.

Ξαφνικά, πάγωσε στη μέση του δρόμου, τινάζοντας ασυναίσθητα το κεφάλι του.

Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο σε ένα γραμματοκιβώτιο ενός δώροφου βικτωριανού σπιτιού που ήταν βαμμένο σε κόκκινο και πράσινο χρώμα.

Τα μάτια του ήταν προσηλωμένα στο όνομα πάνω σ' εκείνο το γραμματοκιβώτιο.

Ο σφυγμός του άρχισε να επιταχύνεται, αν και δεν μπορούσε να καταλάβει για ποιο λόγο.

MAKENZI

«Μακένζι».

Το όνομα δεν σήμαινε τίποτα γι' αυτόν.

«Μακ...»

Σήμαινε όμως κάτι η πρώτη του συλλαβή. Ή, για την ακρίβεια, του προξενούσε κάποια συναισθηματική αντίδραση.

«Μακ... Μακ...»

Τον έλεγαν άραγε Μακ; Μήπως ήταν το μικρό του όνομα;

«Με λένε Μακ. Γεια σου, είμαι ο Μακ, χαίρομαι που σε γνωρίζω».

Όχι.

Ο τρόπος με τον οποίο κυλούσαν αυτές οι λέξεις στη γλώσσα του δεν ήταν φυσιολογικός. Δεν την ένιωθε σαν φράση οικεία, σαν φράση που να του ανήκει. Κι αν μάλιστα ήθελε να είναι ειλικρινής, μισούσε εκείνο το όνομα, επειδή ξυπνούσε μέσα του...

Φόβο.

Πόσο παράξενο. Για κάποιο λόγο, η λέξη εκείνη σαν να στάλαζε μέσα του φόβο.

Μήπως αυτός που τον είχε χτυπήσει ονομαζόταν Μακ;

Συνέχισε το περπάτημα.

Έλειπα από τρία ακόμη τετράγωνα, βρέθηκε στη γωνία της Μείν Στριτ με την 6η Οδό. Κάθισε σε ένα σκιασμένο παγκάκι και πήρε μια βαθιά, ζυγισμένη αναπνοή. Κοιτούσε το δρόμο από πάνω μέχρι κάτω, με τα μάτια του να αναζητούν απελπισμένα οτιδήποτε γνώριμο.

Δεν υπήρχε στο οπτικό του πεδίο κάποια γνωστή αλυσίδα καταστημάτων.

Υπήρχε ένα φαρμακείο λίγο λοξά από εκεί που καθόταν.

Δίπλα σε αυτό, ένα Καφέ.

Και δίπλα στο Καφέ, ένα τριώροφο κτίριο με μια πινακίδα κρεμασμένη πάνω από τη βεράντα της εισόδου του:

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΓΟΥΕΪΓΟΥΟΡΝΤ ΠΑΪΝΣ

Η μυρωδιά των κόκκων του καφέ του έσπασε τη μύτη. Σήκωσε το βλέμμα του και είδε λίγο πιο πάνω, στη μέση του τετραγώνου, ένα Καφέ που ονομαζόταν «Ο Αχνιστός Κόκκος». Αυτή θα ήταν προφανώς η πηγή της μυρωδιάς.

Χμμ...

Δεν ήταν βέβαια ό,τι πιο χρήσιμο μπορούσε να ξέρει υπό τις δεδομένες συνθήκες, αλλά πάντως θυμήθηκε ότι του άρεσε ο καλός καφές. Τον λαχταρούσε. Να, λοιπόν, που είχε ακόμη ένα μικροσκοπικό κομματάκι από το παζλ που θα συγκροτούσε τελικά τη χαμένη του ταυτότητα.

Προχώρησε ως το Καφέ κι έσπρωξε την τζαμωτή πόρτα. Το μαγαζάκι ήταν μικρό και γραφικό, και μπορούσε και μόνο από τη μυρωδιά να καταλάβει ότι τα πράγματα που έφτιαχναν εκεί ήταν ποιοτικά. Στη δεξιά πλευρά ήταν ένα μπαρ όπου υπήρχαν μηχανές για εσπρέσο, μύλοι, μπλέντερ και μπουκάλια με σιρόπια διαφόρων γεύσεων. Τρία σκαμνιά στο μπαρ ήταν πιασμένα. Στον απέναντι τοίχο ήταν αραδιασμένα καναπεδάκια και καρέκλες. Υπήρχε κι ένα ράφι γεμάτο βιβλία με φθαρμένες ράχες. Δύο παραδοσιακοί θαμώνες είχαν στήσει πόλεμο πάνω από μια σκακιέρα με αταίριαστα πόνια. Οι τοίχοι φιλοξενούσαν την έκθεση μιας φωτογράφου της περιοχής – μια σειρά από ασπρόμαυρα πορτρέτα μιας γυναίκας μέσης ηλικίας, με έκφραση που δεν άλλαζε ποτέ από τη μια φωτογραφία στην άλλη. Το μόνο που άλλαζε ήταν η εστίαση του φακού.

Πήγε κοντά στην ταμειακή μηχανή.

Όταν η εικοσάχρονη σερβιτόρα με τις ξανθές μπουκλές τον πρόσεξε επιτέλους, του φάνηκε πως είδε ένα τρεμοπαίξιμο στα όμορφα μάτια της.

Μήπως με γνωρίζει;

Αλλά εκείνη τη στιγμή, το βλέμμα του συνέλαβε την αντανάκλαση της εικόνας του στον καθρέφτη πάνω από την ταμειακή μηχανή, και αμέσως κατάλαβε τι της είχε προκαλέσει εκείνη την αποστροφή. Η αριστερή πλευρά του προσώπου του ήταν καλυμμένη από έναν τεράστιο μώλωπα και το αριστερό του μάτι πρησμένο και σχεδόν κλειστό από το πρήξιμο.

Θεέ μου. Κάποιος με σάπισε στο ξύλο.

Αν όμως παρέβλεπε κανείς το φρικτό τραύμα του, η όψη του δεν ήταν διόλου άσχημη. Το ύψος του θα έπρεπε να φτάνει το ένα μέτρο και ογδόντα πέντε εκατοστά, ίσως και λίγο παραπάνω. Είχε μαύρα μαλλιά κουρεμένα κοντά και γένια δύο ημερών. Από τον τρόπο που το σακάκι του έπεφτε πάνω στους ώμους του και από το έντονο τέντωμα του λινού πουκάμισού του στο μέρος του θώρακα, γινόταν φανερό πως είχε

γεροδεμένο, μυώδες κορμί. Σκέφτηκε πως έμοιαζε με διοικητικό στέλεχος ή εμπορικό αντιπρόσωπο – και ίσως αν ξυριζόταν και πλενόταν, να φανεωνόταν ένα μάλλον εντυπωσιακό προφίλ.

«Τι θα θέλατε να σας φέρω;» τον ρώτησε η σερβιτόρα.

Λαχταρούσε όσο τίποτε στον κόσμο ένα φλιτζάνι καφέ, αλλά δεν είχε ούτε ένα κέρμα πάνω του.

«Φτιάχνετε καλό καφέ εδώ;»

Η νεαρή φάνηκε να σαστίζει με την ερώτηση.

«Εμ... ναι».

«Τον καλύτερο στην πόλη;»

«Αυτό είναι το μοναδικό Καφέ που υπάρχει στην πόλη, όμως, ναι, ο καφές μας είναι εξαιρετικός».

Ο άντρας έγειρε πάνω από τον πάγκο. «Με γνωρίζεις;» τη ρώτησε ψιθυριστά.

«Συγγνώμη;»

«Με αναγνωρίζεις; Μήπως με έχεις ξαναδεί εδώ;»

«Δεν ξέρεις αν έχεις ξανάρθει εδώ;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

Τον περιεργάστηκε για λίγο, σαν να προσπαθούσε να ζυγιάσει την ειλικρίνειά του και να αποφασίσει αν ήταν τρελός ή απλώς την κορόιδευε.

«Δεν νομίζω ότι σε έχω ξαναδεί ποτέ μου», του είπε τελικά.

«Είσαι σίγουρη;»

«Ε, εδώ δεν είναι δα και Νέα Υόρκη».

«Καλά λες. Εργάζεσαι καιρό εδώ;»

«Λίγο περισσότερο από ένα χρόνο».

«Και δεν είμαι θαμώνας του Καφέ ή κάτι τέτοιο;»

«Σίγουρα δεν είσαι θαμώνας».

«Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι ακόμη;»

«Ναι, βέβαια».

«Σε ποιο μέρος βρίσκομαι;»

«Δεν ξέρεις σε ποιο μέρος βρίσκεσαι;»

Ο άντρας δίστασε. Ένα κομμάτι του εαυτού του δεν ήθελε να ομολογήσει πως ήταν σε τόσο απελπιστική και ευάλωτη κατάσταση. Κι όταν τελικά κούνησε το κεφάλι του αρνητικά, η σερβιτόρα συνοφρυώθηκε σαν να μην μπορούσε να πιστέψει την ερώτησή του.

«Δεν σου κάνω πλάκα», της είπε.

«Βρίσκεσαι στο Γουέιγουορντ Πάινς, στο Άινταχο. Όμως το πρόσωπό σου... τι σου συνέβη;»

«Δεν... δεν ξέρω ακόμη. Υπάρχει μήπως νοσοκομείο στην πόλη;» Τη στιγμή που έκανε την ερώτηση ένιωσε να τον διαπερνά σαν ηλεκτρικό ρεύμα μια δυσσώωνη ανατριχίλα.

Ένα ενδόμυχο προαίσθημα;

Ή μήπως ήταν τα νύχια κάποιας ανάμνησης θαμμένης βαθιά που μπηγόνταν στη ραχοκοκαλιά του;

«Ναι, υπάρχει νοσοκομείο επτά τετράγωνα νότια από εδώ. Θα έπρεπε να πας αμέσως στα Επείγοντα. Μπορώ αν θέλεις να καλέσω ασθενοφόρο».

«Μην μπαινεις στον κόπο». Έκανε ένα βήμα πίσω από το ταμείο. «Σ' ευχαριστώ... Αλήθεια, πώς σε λένε;»

«Μιράντα».

«Σ' ευχαριστώ, Μιράντα».

Η επαφή του ξανά με το φως του ήλιου τον έκανε να ταλαντευτεί, κι εκείνο που αρχικά δεν ήταν παρά υποψία πονοκέφαλου άρχιζε σιγά-σιγά να γίνεται ανυπόφορο. Δεν υπήρχαν καθόλου αυτοκίνητα κι έτσι πέρασε αφηρημένος στην απέναντι πλευρά της Μέιν Στριτ και ανηφόρισε το τετράγωνο με κατεύθυνση προς την 5η Οδό. Μια μητέρα με το αγοράκι της πέρασαν από δίπλα του, κι εκείνο ψιθύρισε κάτι σαν: «Μαμά... αυτός είναι;»

Η γυναίκα μάλωσε το γιο της και η ματιά της διασταυρώθηκε με το βλέμμα του άντρα. «Σας ζητώ συγγνώμη γι' αυτό, δεν το ήθελε να είναι αγενής», είπε απολογητικά.

Έφτασε στη γωνία της Μείν Στριτ με την 5η Οδό, μπροστά από ένα διώροφο κτίριο από καφετή ψαμμίτη, που είχε τυπωμένη πάνω στη διπλή τζαμωτή πόρτα του την επιγραφή «ΠΡΩΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΟΥ ΓΟΥΕΪΓΟΥΟΡΝΤ ΠΑΪΝΣ». Στο πλάι του κτιρίου, δίπλα στο στενό δρομάκι, πρόσεξε έναν τηλεφωνικό θάλαμο.

Πήγε κουτσαίνοντας προς τα εκεί, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, και κλείστηκε μέσα στο θάλαμο.

Πιο λεπτό τηλεφωνικό κατάλογο δεν είχε ξαναδεί και στάθηκε εκεί ξεφυλλίζοντάς τον, με την ελπίδα πως κάποιο όνομα θα του ξυπνούσε μια ανάμνηση, όμως δεν ήταν παρά οκτώ σελίδες όλες κι όλες, γεμάτες με μερικές εκατοντάδες ονόματα τα οποία, όπως και οτιδήποτε άλλο σ' εκείνη την πόλη, δεν του έλεγαν απολύτως τίποτε.

Άφησε από τα χέρια του τον κατάλογο που άρχισε να ταλαντεύεται από το μεταλλικό του καλώδιο, κι έμεινε για λίγη ώρα εκεί, με το μέτωπό του στηριγμένο πάνω στο ψυχρό τζάμι.

Το μάτι του έπεσε στα πλήκτρα του τηλεφώνου.

Και ξαφνικά, μια παρήγορη συνειδητοποίηση τον έκανε να χαμογελάσει.

Γνωρίζω τον αριθμό του τηλεφώνου μου.

Προτού σηκώσει το ακουστικό για να κάνει κανονικά την κλήση, πληκτρολόγησε αρκετές φορές τον αριθμό, έτσι, για να είναι σίγουρος. Τα νούμερα έμοιαζαν να κυλούν κάτω από τις άκρες των δαχτύλων του με την εύκολη ροή μιας γνώσης αποστηθισμένης και μιας ανάμνησης χαραγμένης θαρρείς στους ίδιους τους μυς του.

Ευχόταν κάποιος να ήταν στο σπίτι ώστε να απαντήσει στην κλήση του – αν βέβαια είχε κάποιον άνθρωπο δικό του. Και, προφανώς, δεν θα ήξερε τι όνομα να πει σε αυτόν που θα απαντούσε, τουλάχιστον όμως υπήρχε η ελπίδα να αναγνώριζε εκείνος τη φωνή του και να αποδεχόταν την κλήση.

Σήκωσε το ακουστικό και το έβαλε στο αυτί του.

Πάτησε το «Ο».

Αλλά το τηλέφωνο δεν είχε σήμα.

Το έκλεισε και το ξανασήκωσε αρκετές φορές, χωρίς όμως αποτέλεσμα.

Αιφνιδιάστηκε και ο ίδιος από το πόσο γρήγορα τον κατέκλυσε η οργή. Κοπάνησε κάτω το ακουστικό, ενώ μέσα του φούσκωναν ορμητικά συναισθήματα φόβου και θυμού, σαν μια ανάφλεξη που εξαπλωνόταν αναζητώντας διέξοδο. Σήκωσε το δεξί του χέρι έτοιμος να σπάσει με μια γροθιά το τζάμι, αδιαφορώντας για τη ζημιά που θα πάθαιναν οι αρθρώσεις του, όμως ο έντονος πόνος στα σακατεμένα του πλευρά τον λύγισε κι έπεσε στο δάπεδο του τηλεφωνικού θαλάμου διπλωμένος στα δύο.

Τώρα, εκείνη η παλλόμενη δόνηση στη βάση του κρανίου του έγινε κύμα που τον πλημμύρισε.

Για μια στιγμή τα έβλεπε όλα διπλά, έπειτα θολά, ώσπου στο τέλος όλα σκοτείνιασαν...

Όταν άνοιξε πάλι τα μάτια του, ο θάλαμος ήταν παραδομένος στις σκιές. Αρπάχτηκε από το μεταλλικό καλώδιο του τηλεφωνικού καταλόγου και στηρίχτηκε για να σταθεί στα πόδια του. Μέσα από το βρόμικο τζάμι είδε το πάνω μέρος του ηλιακού δίσκου να γλιστρά πίσω από την κορυφογραμμή των βράχων που έκλειναν την πόλη από το δυτικό της άκρο.

Τη στιγμή που ο δίσκος του ήλιου εξαφανίστηκε εντελώς από τα μάτια του, η θερμοκρασία έπεσε δέκα βαθμούς.

Εξακολουθούσε να θυμάται τον αριθμό του τηλεφώνου του. Πληκτρολόγησε πάλι μερικές φορές δοκιμαστικά τα νούμερα για να νιώσει περισσότερο σίγουρος κι έπειτα σήκωσε για άλλη μια φορά το ακουστικό ελπίζοντας ότι αυτή τη φορά θα υπήρχε σήμα. Ακολούθησε σιγή, εκτός από το αμυδρό τρίζιμο κάποιας

συχνότητας που ψυχορραγούσε μέσα από τη γραμμή και που δεν θυμόταν να την είχε ακούσει την προηγούμενη φορά.

«Εμπρός; Εμπρός;»

Κρέμασε το ακουστικό στη θέση του και πήρε πάλι στα χέρια του τον τηλεφωνικό κατάλογο. Την πρώτη φορά, είχε ψάξει τα επίθετα, αναζητώντας κάποιο όνομα που θα ξυπνούσε μέσα του κάποια ανάμνηση ή θα κινητοποιούσε κάποιο συναίσθημα. Τώρα εξέταζε τα μικρά ονόματα, διατρέχοντας τη λίστα με το δάχτυλό του και προσπαθώντας να αγνοήσει τον πόνο στη βάση του κρανίου του που συνεχώς απλωνόταν.

Στην πρώτη σελίδα, τίποτα.

Στη δεύτερη σελίδα, τίποτα.

Στην τρίτη σελίδα, τίποτα.

Δεν ήταν παρά στο τέλος της έκτης σελίδας που το δάχτυλό του ακινητοποιήθηκε.

ΣΚΟΖΙ, Μακ & Τζέιν

403 E, 3η Οδός, «Γουέιγουρντ Πάινς», 83278 ... 559-0196

Διέτρεξε στα γρήγορα τις δύο τελευταίες σελίδες. Ο Σκόζι ήταν ο μοναδικός Μακ που περιλαμβανόταν στον τηλεφωνικό οδηγό του Γουέιγουρντ Πάινς.

Στρίμωξε τον ώμο του στην τζαμένια πτυσσόμενη πόρτα και βγήκε από τον τηλεφωνικό θάλαμο έξω στο δειλινό. Τώρα που ο ήλιος είχε χαμηλώσει κάτω από την κορυφογραμμή των βράχων, ακόμη και το τελευταίο φως εξαφανιζόταν γρήγορα από τον ουρανό και η θερμοκρασία έπεφτε συνεχώς όλο και περισσότερο.

Πού θα κοιμηθώ απόψε;

Προχώρησε παραπατώντας στο πεζοδρόμιο ενώ μια φωνή μέσα του ούρλιαζε πως θα έπρεπε να πάει αμέσως στο νοσοκομείο. Αισθανόταν άρρωστος. Αφυδατωμένος. Πεινασμένος. Μπερδεμένος. Και ήταν κι άφραγκος. Ολόκληρο το κορμί του είχε γίνει μια πληγή. Και γινόταν όλο και πιο δύσκολο να αναπνεύσει μ' εκείνο τον εξουθενωτικό πόνο που του σάρωνε τα

πλευρά κάθε φορά που οι πνεύμονές του φούσκωναν και τα πίεζαν.

Κι όμως, κάτι μέσα του εξακολουθούσε να αντιστέκεται στην αναγκαιότητα να πάει στο νοσοκομείο και, καθώς απομακρυνόταν πάλι από το κέντρο της πόλης, κατευθυνόμενος προς τη διεύθυνση του Μακένζι, συνειδητοποίησε τι ήταν αυτό.

Για άλλη μια φορά... φόβος.

Δεν ήξερε για ποιο λόγο. Δεν φαινόταν λογικό. Κι όμως, δεν ήθελε να πατήσει το πόδι του στο νοσοκομείο εκείνης της πόλης.

Όχι στην κατάσταση που βρισκόταν. Σε καμία περίπτωση.

Ήταν η πιο αλλόκοτη μορφή φόβου. Ένας φόβος απροσδιόριστος. Σαν να περπατάς νύχτα μέσα στο δάσος, χωρίς να ξέρεις τι είναι αυτό που πρέπει να φοβάσαι, κι αυτό ακριβώς το μυστήριο να κάνει το φόβο πιο δυνατό.

Δύο τετράγωνα προς τα βόρεια και να που έφτασε στην 3η Οδό, με το στήθος του να σφίγγεται για έναν ανεξήγητο λόγο καθώς έστριβε στο πεζοδρόμιο και κατευθυνόταν πια στα ανατολικά, μακριά από το κέντρο.

Το πρώτο γραμματοκιβώτιο είχε τυπωμένο στο ένα του πλάι τον αριθμό 201.

Υπέθεσε ότι η κατοικία του Σκόζι θα ήταν το πολύ δύο τετράγωνα πιο πέρα.

Ακριβώς μπροστά του, παιδιά έπαιζαν στη χλόη ενός κήπου με τον ψεκαστήρα του αυτόματου ποτίσματος. Καθώς πλησίαζε τον ξύλινο φράχτη τους προσπάθησε να βαδίζει πιο ευθυτενής και με πιο σταθερό βήμα, όμως του ήταν αδύνατον να πάψει να γέρνει προς τη δεξιά πλευρά του για να μετριάξει τα τραντάγματα στα πλευρά του.

Τα παιδιά έμειναν ακίνητα και σιωπηλά όσο εκείνος πλησίαζε, και τον παρακολουθούσαν να περνά σέρνοντας τα πόδια του με αβέβαια βλέμματα – περιέργεια και ανασφάλεια μαζί, που τον έκανε να αισθάνεται άβολα.

Πέρασε ακόμη ένα δρόμο, επιβραδύνοντας το βήμα του στο επόμενο οικοδομικό τετράγωνο καθώς διάβαινε κάτω από τα κλαδιά τριών τεράστιων πεύκων που κρέμονταν επάνω από το πεζοδρόμιο.

Τα νούμερα των πολύχρωμων βικτωριανών σπιτιών που βρίσκονταν σ' εκείνο το τετράγωνο ξεκινούσαν όλα με τον αριθμό τρία.

Το σπίτι του Σκόζι θα έπρεπε να είναι στο επόμενο τετράγωνο.

Οι παλάμες του είχαν αρχίσει να ιδρώνουν κι ένιωθε τον παλμό των σφυγμών στο πίσω μέρος του κεφαλιού του να βροτοχτυπά σαν μπάσο τύμπανο θαμμένο βαθιά κάτω από τη γη.

Για δύο δευτερόλεπτα τα έβλεπε πάλι όλα διπλά.

Έκλεισε σφιχτά τα μάτια του και όταν τα ξανάνοιξε η όρασή του ήταν πάλι κανονική.

Στην επόμενη διασταύρωση σταμάτησε. Το στόμα του ήταν εδώ και ώρα στεγνό, τώρα όμως το ένιωθε μπουκωμένο βαμβάκι. Δυσκολευόταν να αναπνεύσει, και η χολή απειλούσε να ξεχυθεί από το λαιμό του και να τον πνίξει.

Όλα θα ξεκαθαρίσουν μόλις αντικρίσεις το πρόσωπό του.

Έτσι πρέπει να γίνει.

Έκανε ένα δοκιμαστικό βήμα κάτω στο δρόμο.

Ήταν σούρουπο πια και από εκείνα εκεί τα βουνά μια παγωνιά κατέβαινε για να απλωθεί στην κοιλάδα. Η αντανάκλαση από το φως της δύσης είχε προσδώσει στα βράχια που περικύκλωναν το Γουέιγουορντ Πάινς μια ροδαλή απόχρωση, όπως και στον ουρανό που όλο και σκοτείνιαζε. Πίεσε τον εαυτό του να το δει σαν κάτι όμορφο κι εντυπωσιακό, όμως η αγωνία του τον εμπόδισε.

Ένα ζευγάρι ηλικιωμένων που ήταν πιασμένοι χέρι-χέρι απολαμβάνοντας τον αργό τους περίπατο, τον προσπέρασε.

Εκτός από αυτούς, ο δρόμος ήταν έρημος και ήσυχος, και ο θόρυβος από το κέντρο της πόλης είχε σβήσει σχεδόν.

Βάδισε πάνω στην επίπεδη, μαύρη ασφαλτο και πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο.

Ακριβώς μπροστά του ήταν το γραμματοκιβώτιο με τον αριθμό 401.

Το γραμματοκιβώτιο με τον αριθμό 403 ήταν το αμέσως επόμενο.

Τώρα έπρεπε να αλληθωρίζει συνεχώς για να πάψει να βλέπει διπλά τα αντικείμενα και για να αντιμετωπίζει το σφυροκόπημα της ημικρανίας του.

Ακόμη δεκαπέντε οδυνηρά βήματα και στάθηκε μπροστά από το μαύρο γραμματοκιβώτιο με τον αριθμό 403.

ΣΚΟΖΙ

Πάλεψε για να ξαναβρεί την ισορροπία του, με τα χέρια του να κρατιούνται γερά από τις αιχμηρές άκρες του ξύλινου φράχτη.

Τεντώνοντας το χέρι του ξεμαντάλωσε την πορτούλα και την έσπρωξε με την άκρη του φθαρμένου μαύρου παπουτσιού του.

Καθώς η πορτούλα ταλαντευτήκε και άνοιξε, οι μεντεσέδες έτριξαν.

Έλπειτα την ξανάκλεισε απαλά πίσω του.

Το μονοπάτι ήταν φτιαγμένο πρόχειρα από πολύ παλιά πλακάκια και οδηγούσε σε μια στεγασμένη μπροστινή βεράντα, με δύο κουνιστές καρέκλες κι ένα μικρό σιδερένιο τραπέζι ανάμεσά τους. Το ίδιο το σπίτι ήταν κοκκινωπό με πράσινο διάκοσμο και πίσω από τις λεπτές κουρτίνες μπορούσε να δει αναμμένα φώτα.

Πήγαινε, απλώς πήγαινε. Πρέπει να μάθεις.

Προχώρησε σκοντάφτοντας προς το σπίτι.

Η συνεχής διαταραχή της διπλωπίας εναλλασσόταν με αλλεπάλληλα κύματα ναυτίας που δυσκολευόταν όλο και περισσότερο να σταματήσει.

Ανέβηκε στη βεράντα και μόλις που πρόλαβε να απλώσει το χέρι του και να στηριχτεί στο πλαίσιο της πόρτας για να μη σωριαστεί κάτω. Τα χέρια του έτρεμαν ανεξέλεγκτα τη στιγμή που άρπαζε το ρόπτρο και το ανασήκωνε από την μπρούντζινη πλάκα του.

Δεν έδωσε στον εαυτό του ούτε ένα δευτερόλεπτο για να το ξανασκεφτεί.

Χτύπησε το ρόπτρο τέσσερις φορές επάνω στην μπρούντζινη πλάκα.

Ήταν σαν κάποιος να χτυπούσε τον ίδιο στο πίσω μέρος του κρανίου του τέσσερις διαδοχικές φορές, μία κάθε δευτερόλεπτο, και σκοτεινές κηλίδες είχαν αρχίσει να σκιάζουν το οπτικό του πεδίο, ίδιες με μικροσκοπικές μαύρες τρύπες.

Από την άλλη πλευρά της πόρτας, άκουσε το ξύλινο δάπεδο να αναστενάζει κάτω από το βάρος των βημάτων που πλησίαζαν.

Ένωσε τα γόνατά του να λύνονται.

Άρπαξε έναν από τους στύλους που υποστήριζαν το στέγα-στρο της βεράντας για να διατηρήσει την ισορροπία του.

Η ξύλινη πόρτα άνοιξε κι ένας άντρας, που θα μπορούσε να είναι στην ηλικία του πατέρα του, έμεινε να τον κοιτάζει πίσω από μια πόρτα με σήτα. Ήταν ψηλός και αδύνατος, με τούφες γκριζών μαλλιών στην κορυφή του κεφαλιού του, ένα λευκό γενάκι και μικροσκοπικές κόκκινες φλέβες στα μάγουλά του που μαρτυρούσαν γερό πότη.

«Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;» τον ρώτησε ο άντρας.

Ο Ήθαν ίσιωσε το κορμί του και ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά του καταβάλλοντας επίπονη προσπάθεια να απαλλαγεί από την ημικρανία. Έβαλε τα δυνατά του για να σταθεί στα πόδια του χωρίς να στηρίζεται κάπου.

«Είσαι ο Μακ;» Μπορούσε να ακούσει τον τρόπο στη φωνή του και υπέθετε πως και ο άντρας που στεκόταν απέναντί του μπορούσε επίσης να τον ακούσει.

Μίσησε τον εαυτό του γι' αυτό.

Ο ηλικιωμένος έγειρε από την πόρτα-σήτα για να παρατηρήσει καλύτερα τον άντρα στη βεράντα του.

«Τι θα θέλατε;»

«Είσαι ο Μακ;»

«Ναι».

Προχώρησε πιο κοντά του, εστιάζοντας καλύτερα στον ηλικιωμένο άντρα και νιώθοντας τώρα την υπόξινη γλυκερή οσμή του κρασιού στην ανάσα του.

«Με γνωρίζεις;» τον ρώτησε.

«Πώς είπατε;»

Τώρα ο φόβος έδινε τη θέση του στην οργή.

«Σε-Ρωτώ-Αν-Με-Γνωρίζεις. Μπας και μου το έκανες εσύ αυτό;»

«Δεν σε έχω ξαναδεί ποτέ στη ζωή μου», αποκρίθηκε ο ηλικιωμένος άντρας.

«Λες αλήθεια;» Τα χέρια του σφίχτηκαν άθελά του σε γροθιές. «Υπάρχει κανείς άλλος Μακ σε αυτή την πόλη;»

«Όχι, τουλάχιστον απ' όσο ξέρω». Ο Μακ άνοιξε τώρα την πόρτα-σήτα και διακινδύνευσε ένα βήμα στη βεράντα. «Αν-θρωπέ μου, δεν δείχνεις να είσαι και τόσο καλά».

«Δεν είμαι καθόλου καλά».

«Τι σου συνέβη;»

«Πες μου εσύ, Μακ».

Μια γυναικεία φωνή ακούστηκε από το εσωτερικό του σπιτιού. «Αγάπη μου, όλα καλά;»

«Ναι, Τζέιν, όλα καλά». Ο Μακ κοίταξε τον Ήθαν. «Τι θα έλεγες να σε πάω στο νοσοκομείο; Είσαι πληγωμένος. Χρειάζεσαι...»

«Δεν πηγαίνω πουθενά μαζί σου».

«Τότε γιατί βρίσκεσαι στο σπίτι μου;» Η φωνή του Μακ είχε αποκτήσει τώρα έναν τραχύ τόνο. «Εγώ προσφέρθηκα απλώς να σε βοηθήσω. Αν δεν θέλεις, πάει καλά, όμως...»

Ο Μακ εξακολουθούσε να μιλά, όμως τα λόγια του άρχισαν να φτάνουν στ' αυτιά του συγκεχυμένα, καθώς τα έπνιγε ένας θόρυβος σαν μουγκρητό φορτωμένου τρένου, που ανέβαινε από το ίδιο του το στομάχι και ορμούσε καταπάνω του. Οι μαύρες τρύπες γίνονταν όλο και περισσότερες, ο κόσμος άρχισε να περιστρέφεται. Δεν θα μπορούσε να σταθεί όρθιος άλλα πέντε δευτερόλεπτα χωρίς να εκραγεί το κεφάλι του.

Σήκωσε πάλι το βλέμμα του και κοίταξε τον Μακ· είδε πως τα χείλη του εξακολουθούσαν να κινούνται, ενώ και το φορτωμένο τρένο εξακολουθούσε να πλησιάζει με έναν μανιασμένο θόρυβο που έμοιαζε να εναρμονίζεται με το σκληρό σφυροκόπημα στη βάση του κρανίου του. Δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από το στόμα του Μακ –από τα δόντια του ηλικιωμένου άντρα– αλλά και ο θόρυβος, ω Θεέ μου, ο θόρυβος, και το σφυροκόπημα...

Δεν πρόλαβε να νιώσει ότι τα γόνατά του λύγισαν.

Δεν κατέγραψε καν στη μνήμη του το παραπάτημα προς τα πίσω.

Τη μια στιγμή βρισκόταν επάνω στη βεράντα.

Την αμέσως επόμενη στιγμή, κάτω στη χλόη.

Ξαπλωμένος φαρδύς-πλατύς ανάσκελα, με το κεφάλι του να γυρίζει σαν σβούρα μετά την απότομη πτώση στο έδαφος.

Ο Μακ ταλαντευόταν τώρα από πάνω του και τον κοιτούσε. Έσκυψε, με τα χέρια κολλημένα στα γόνατα, όμως τα λόγια του χάνονταν μέσα στο θόρυβο από το στρίγκλισμα των τροχών του τρένου μέσα στο κεφάλι του.

Θα έχανε τις αισθήσεις του –το ένιωσε πως αυτό επρόκειτο να συμβεί από στιγμή σε στιγμή– και το ήθελε· ήθελε να σταματήσει με κάποιον τρόπο ο πόνος, όμως...

Οι απαντήσεις.

Οι απαντήσεις βρίσκονταν εκεί, ακριβώς εκεί.

Τόσο κοντά του.

Δεν έμοιαζε να έχει νόημα, όμως ήταν κάτι σχετικά με το στόμα του Μακ. Με τα δόντια του. Δεν μπορούσε να πάψει να

τα κοιτά, χωρίς να ξέρει για ποιο λόγο, όμως όλα βρίσκονταν εκεί.

Μια εξήγηση.

Απαντήσεις σε όλα.

Και ξαφνικά κατάλαβε – κι έπαυε να το παλεύει.

Έπαυε να επιζητά τόσο απελπισμένα τις απαντήσεις.

Έπαυε να σκέφτεται.

Απλώς το άφησε να έρθει, έτσι αβίαστα.

Τα δόντια, τα δόντια, τα δόντια τα δόντια τα δόντια...

Δεν είναι δόντια.

Είναι μια φωτεινή, λαμπερή σχάρα που έχει αποτυπωμένα στην μπροστινή της όψη τα γράμματα:

ΜΑΚ

Ο Στάλινγκς, ο άντρας που κάθεται δίπλα του στη θέση του συνοδηγού, δεν βλέπει τι έρχεται. Στις τρεις ώρες της διαδρομής τους με το αυτοκίνητο βόρεια της Μπόις, κατάλαβε πως ο Στάλινγκς λατρεύει τον ήχο της ίδιας του της φωνής και κάνει και τώρα αυτό που πάντοτε έκανε – μιλά. Έπαυε να τον προσέχει εδώ και μία ώρα, όταν ανακάλυψε πως μπορούσε να τον αγνοεί εντελώς, φτάνει μόνο να του πετά κάθε πεντάλεπτο ένα «Δεν το είχα σκεφτεί απ' αυτή την άποψη», ή «χμμ... ενδιαφέρον».

Έχει στραφεί πάλι προς το μέρος του για να κάνει μια ανάλογη δήλωση, όταν διαβάζει τη λέξη ΜΑΚ λίγα μέτρα έξω από το παράθυρο του Στάλινγκς.

Δεν έχει καν προλάβει να αντιδράσει –μόλις που έχει διαβάσει τη λέξη– όταν το παράθυρο δίπλα στο κεφάλι του Στάλινγκς διαλύεται σε έναν καταγισμό από θραύσματα γυαλιού.

Ο αερόσακος πετάγεται από τη στήλη του τιμονιού, συμβαίνει όμως μια μοιραία καθυστέρηση ενός χιλιοστού του δευτερολέπτου και το κεφάλι του χτυπά απροστάτευτο στο παράθυρο με δύναμη.

Η δεξιά πλευρά της λιμουζίνας Λίνκολν τσακίζεται και γίνεται μια άμορφη μάζα από σπασμένα γυαλιά και λυγισμένα

μέταλλα, και το κεφάλι του Στάλινγκς τώρα δέχεται ένα χτύπημα απευθείας από τη σχάρα του φορτηγού.

Ο Ήθαν μπορεί να νιώσει τη θερμότητα που εκπέμπει ο κινητήρας του φορτηγού καθώς αυτό διεμβολίζει τη Λίνκολν.

Η ξαφνική οσμή της βενζίνης και του υγρού φρένων.

Το αίμα είναι παντού – κυλά στο εσωτερικό του σπασμένου παρμπρίζ, έχει εκτιναχτεί στο ταμπλό, μέσα στα μάτια του και εξακολουθεί να αναβλύζει από τα απομεινάρια του Στάλινγκς.

Η Λίνκολν γλιστρά τώρα διαγώνια μέσα από μια διασταύρωση ενώ το φορτηγό τη σπρώχνει προς την πλευρά εκείνου του κτιρίου από καφετή ψαμμίτη με τον τηλεφωνικό θάλαμο δίπλα στο δρόμο, κι αυτή είναι η στιγμή που ο Ήθαν χάνει τις αισθήσεις του.